

ГЛАВА 8.

Арбакъ побѣдява чрезъ оржжіята
на сладострастіето.

Нощнытъ сѣнки са простирахъ надъ веселыя онзи градъ, когато Апкидъ странѣше отъ многолуднытъ и освѣтены улицы, и отиваше къмъ къщата на египтепина полега и съ рѣцѣ крътосаны подъ Тогата.

Умысленныйтъ му видъ и блѣдавата му физиономія бѣше противуположна на тихытъ чепа и веселы лица на чловѣцытъ които срѣщаше на пътя си.

Но най подиръ единъ чловѣкъ съ най спокойна и по достоѣйна физиономія, който дваждъ минѣ покрай него съ любопытенъ но тайствененъ погледъ, похвана го излека за рамото

— Апкиде! рече, и бържи са прекръсти.

— Какво е Назарянине? отговори свещеникътъ на Изиди и цвѣтътъ на лицето му станѣ поужълтъ.

— Нещѣ, рече непознатытъ, да размѣтъкъ мыслитѣ ти; но вѣрвамъ че послѣднія пътъ ты бѣше поблагосклоненъ къмъ мене.

— Не че са неблагодарихъ дѣто та срѣшихъ, Олинѣе; но сега съмъ утруденъ и душата ми е прискърбна, и заради туй този вечеръ не можъ да разысквамъ за пріятнытъ на тебе предмети.

— Безумный! рече Олинѣе съ огорченіе и съ участіе. Утруденъ си и прискърбенъ, а не прибѣгвашъ до единственныя источникъ на утѣшеніето и на спасніето?

— О земле! извика момъкътъ, като си удряше страстно гърдытъ; въ кой твой жгълъ ще ми са открие истинната на Олимпъ дѣто боговетѣ ти дѣйствително живѣйтъ?

И трѣба ли да повѣрвамъ че, както този чловѣкъ казва (и показваше на Олинѣа), нито име нито съществованіе иматъ божества, на които отъ безчисленны вѣгове служихъ праотцитѣ ми?

Трѣба ли да са отрежъ отъ храмоветѣ като скверны и нечестивы, които до сега считахъ за светы и свещенны? или да мыслѣмъ како Арбака?... и послѣ?...

Той примлѣкъ малко и съ голѣмы раскрачи послѣдува пътя си. Но Назарянинътъ бѣше отъ онѣзи смѣлы, вѣсторженны, предприемливы